

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΙΚΟΥΡΗΣ

■ Του ΠΑΝΙΚΟΥ ΠΑΙΟΝΙΔΗ

ΤΙΣ πρώτες μέρες του Δεκέμβρη η Γκαλερύ «Μορφή» της Λεμεσού πλημμύρισε με χρώματα και με πίνακες μεγάλης επιφάνειας. Ήταν η έκθεση του Κωνσταντίνου Γιαννικούρη, ενός Κύπριου ζωγράφου που ζει και διαπρέπει στη Γαλλία. Τον Γιαννικούρη, που γεννήθηκε στην Πάφο το 1939 το συναντάμε σε κάθε ταξίδι μας σχεδόν στη Γαλλία, έστω κι αν το σπίτι του δεν βρίσκεται στο Παρίσι. Ψάχνοντας ανακάλυψε ένα μικροσκοπικό χωριουδάκι, το Μοντπεύρου, κοντά στην Κλερμόν Φερά, κάπου στο κέντρο της Γαλλίας, έκτισε εκεί από μόνος του ένα πέτρινο σπίτι, κάτω από ένα στρογγύλο μεσαιωνικό πύργο, έφτιαξε το ατελιέ του και με τη δουλειά του έδωσε καλλιτεχνική πνοή στο χωριό. Από το ύψος του σπιτιού του, όπως κι ολόκληρο το χωριό είναι κτισμένο σε ένα λόφο, αγναντεύει ένας τον πλατύ κάμπο, που απλώνει στα πόδια του. Κι είναι ωραίο το συναίσθημα να βλέπεις τους ταξιδιώτες να έρχονται συστημένοι για να δούν τον Κύπριο ζωγράφο, που δάμασε τα χρώματα, και την γυναίκα του με τις θαυμάσιες ταπισσερί.

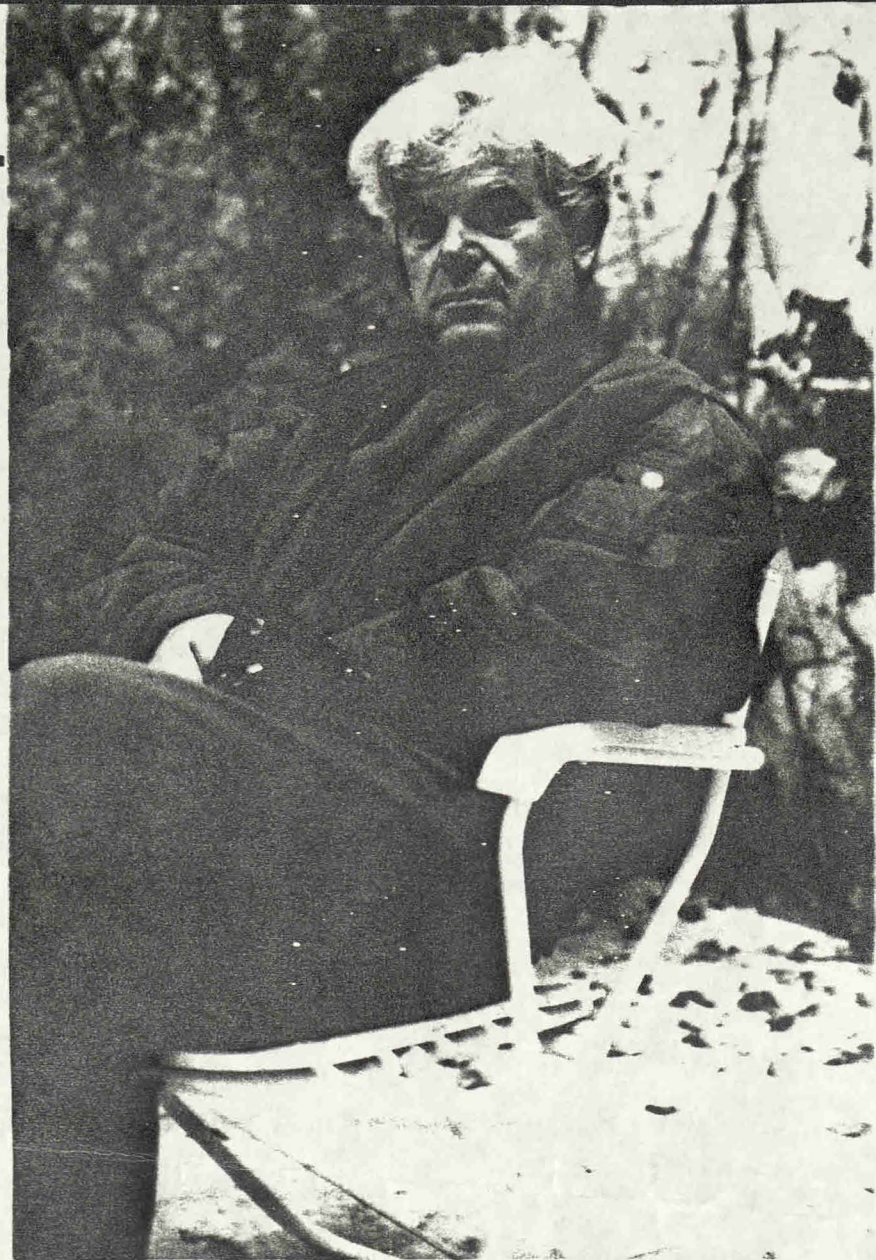
Με τον Κωνσταντίνο Γιαννικούρη που τιμά όπως και τόσοι άλλοι Κύπριοι καλλιτέχνες το μικρό μας νησί, σε ξένα κέντρα, είχαμε μια συνομιλία, που την μεταφέραμε στους αναγνώστες της «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ».

— Κωνσταντίνε, θα πρότεινα να κάνουμε μια συνομιλία εφ' όλης της ύλης. Να πάρουμε τη σταδιοδρομία σου από τα πρώτα κι όλες χρόνια όταν διαμορφωνόταν μέσα σου το καλλιτεχνικό αισθητήριο, όταν άρχισες τις σπουδές σου και να παρακολουθήσουμε την παρακάτω πορεία της παραμονής σου στη Γαλλία. Λοιπόν ας ξεκινήσουμε.

— Όπως ξέρεις έφυγα από την Κύπρο πριν την ανεξαρτησία, το 1957. Για μένα ήταν ένα μακρινό ταξίδι γιατί είμαστε μια μικρή χώρα χωρίς καμιά δυνατότητα στην τέχνη, χωρίς καν το μάθημα της τέχνης στα σχολεία. Και βρέθηκα ξαφνικά σε μια μεγάλη πόλη γεμάτη ανθρώπους, που λάτρευαν τη ζωή και την τέχνη, όλες τις μορφές της τέχνης. Μπήκα λοιπόν στην Σχολή Καλών Τεχνών ύστερα από εισαγωγικές εξετάσεις και βάλτηκα να ρουφήξω όλες τις γνώσεις που μπορούσε να προσφέρει. Μέσα μου φυσικά υπήρχαν κι ήταν έντονες οι καταβολές μου. Μπορώ να πω ότι προσπάθεια μου ήταν πάντα να δείξω τον δικό μου εαυτό και το πρόσωπο της πατρίδας μου.

— Διατηρούσες όλα αυτά τα χρόνια, τα πρώτα εννοώ, την επαφή σου με την Κύπρο, με τη γενέτειρα σου την Πάφο;

— Ερχόμουν κάθε δυο χρόνια κι άρχισα από την πρώτη κιόλας επίσκεψη να οργανώνω εκθέσεις... Τότε ξέρετε τα πράγματα ήταν διαφορετικά στην Κύπρο. Υπήρχαν μονάχα

Κύπριος ζωγράφος που δημιουργεί στο κέντρο της Γαλλίας

οι πρωτοπόροι μας ζωγράφοι, ο Διαμαντής και ο Κάνθος. Στην περίοδο της αγγλοκρατίας η πολιτιστική κίνηση ήταν σε ένα νεκρό σχεδόν σημείο. Δεν μας είχε δώσει τίποτε ούτε από πλευράς εικαστικής μουσικής.

— Ποια ήταν η θεματική των πρώτων σου εκθέσεων;

— Η θεματική των πρώτων μου εκθέσεων είχε κάτι παραπλήσιο προς τα παραμύθια. Δεν είχα τότε κατακτήσει την τεχνική για να

μπορώ να πλάσω τον κόσμο ολόκληρο. Έτσι έλεγα τα πράγματα πιο απλά. Ήμουν τότε εξάλλου μόλις 18 χρόνων. Πίστευα ακόμη στα παραμύθια.

— Το τοπίο δεν σε είχε τραβήξει;

— Έκανα και τοπία. Στην δεύτερη μου έκθεση στην Κύπρο είχα εκθέσει πολλά τοπία της Πάφου, που τώρα δυστυχώς δεν υπάρχουν γιατί τώρα στη θέση τους είναι κτισμένα μεγάλα συγκροτήματα.

Ο Κωνσταντίνος Γιαννικούρης πλάι σε έργο του στη γκαλερί "Μορφή" της "Λεμεσού".

— Ας παρακολουθήσουμε τώρα τα βήματα σου στη Γαλλία. Διότι αντιλαμβάνομαι ότι από το Παρίσι ξεκίνησες μια μέρα, κατευθύνθηκες προς το νότο και εκεί κάπου σταμάτησες.

— Αυτό έγινε όχι τόσο γρήγορα. Στο Παρίσι έζησα από το 1957 μέχρι το 1971. Δηλαδή σχεδόν 14 χρόνια κι εκεί δούλεψα για να μάθω καλύτερα την τέχνη μου. Την τέχνη της ζωγραφικής, της λιθογραφίας, του ψηφιδωτού, της χαρακτικής σε ξύλο, της ταπισσερί. Και δούλεψα με τον καθηγητή μου και μερικούς άλλους γνωστούς ζωγράφους σαν βοηθός μέχρις ότου ο ίδιος ανακαλύψω, ότι μπορώ να ζήσω από την δουλειά μου. Έφτιαχνα μεγάλα έργα. Οργανώναμε για παράδειγμα έκθεση ταπισσερί. Κι ήταν αυτή η έκθεση δουλειά δέκα χρόνων. Έβασαν 4—5—6 αργαλειούς για να υφάνουν τις ταπισσερί. Σε μια άλλη περίπτωση φτιάξαμε όλα

ΕΚΤΙΣΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΈΝΑ ΠΥΡΓΟ.

τα δάπεδα του νέου Πανεπιστημίου στο Παρίσι. Εξήντα χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα.

— Μήπως είναι αυτή η πρώτη περίπτωση της Γαλλίας, να την ονομάσουμε έτσι, που επηρέασε τον τρόπο δουλειάς σου; Γιατί εκείνο που σε χαρακτηρίζει είναι το ότι εργάζεσαι σε μεγάλες επιφάνειες...

— Μάλιστα. Η μεγάλη επιφάνεια είναι

πάντα το όνειρο μου. Και τούτο γιατί δεν βλέπω το έργο τέχνης σαν ένα έργο, που είναι εκτός από μένα ή που πρέπει να είναι εκτός απ' αυτούς που θα το έχουν. Για μένα ένα έργο τέχνης είναι ένα κατώφλι από το οποίο μπορούμε να διαδούμε και να μπούμε στον κόσμο. Όταν κάνω το έργο νοιώθω να με περιτριγυρίζει το έργο. Νοιώθω να είμαι μέσα στο έργο. Και αυτό που ελπίζω είναι το ίδιο να συμβαίνει και με αυτούς που θα αποκτήσουν το έργο. Να ζήσουν με το έργο, να συνομιλούν μαζί του και νάναι ένα αντικείμενο αγάπης και ζωής.

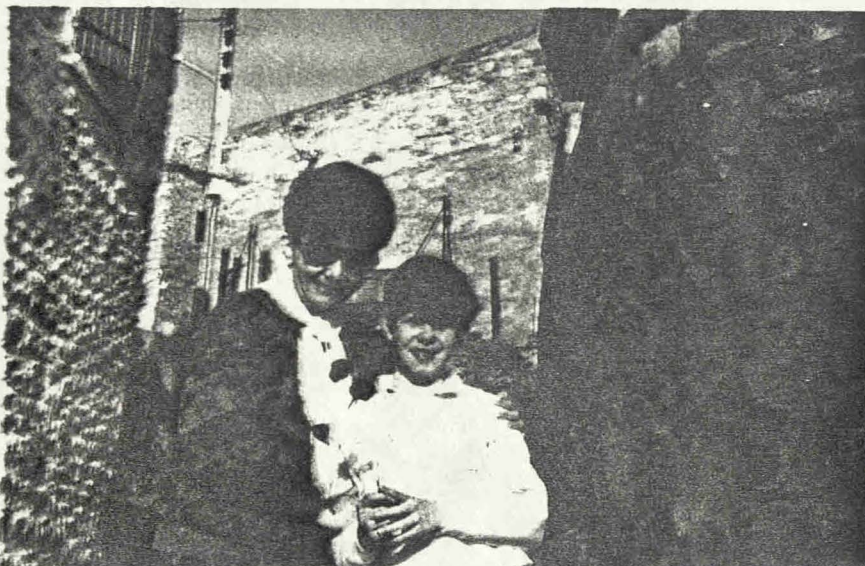
— Δεν είναι όμως και αντιεμπορικό; Ο πίνακας της μεγάλης επιφάνειας δύσκολα μπαίνει σε σπίτι.

— Όχι στην Ευρώπη. Πολλοί από τους πίνακες που πωλούνται είναι μεγάλων διαστάσεων. Η μικρή διάσταση του πίνακα είναι δημιούργημα του 19ου αιώνα. Δηλαδή αυτό που έλεγαν ζωγραφική «καβαλλέττου». Κι αυτό γιατί στην αρχιτεκτονική εκείνης της εποχής χρησιμοποιούσαν πολύ ρούχο, κουρτίνες, έγιναν πιο μικροί οι χώροι και χρησιμοποιούσαν κατά συνέπεια έργα που έδεναν με τον όλο διάκοσμο. Ενώ όταν βλέπει κανείς τα έργα του 18ου, 17ου αιώνα κάλυπταν ολόκληρους τους τοίχους. Οι μικροί πίνακες ήταν φορητοί, τους έπαιρναν στα διάφορα παλάτια και τους μετέφεραν πιο εύκολα.

— Δηλαδή νοιώθει πιο άνετα ο ζωγράφος μέσα στις μεγάλες επιφάνειες, διότι φτιάχνει το δικό του κόσμο, που τον περιστοιχίζει ενώ εργάζεται;

— Ναι, απόλυτα έτσι είναι. Ένα μικρό πίνακα τον ξεχνάς κάπου. Ενώ ένα μεγάλο έργο δεν μπορεί να σε αφήσει αδιάφορο. Ίσως φυσικά να είναι λίγο εγωϊστικό ο ζωγράφος να θέλει να επιβληθεί με αυτό τον τρόπο στη ζωή των άλλων.

— Πάντως εκείνο που γνωρίζω από

Στο στενοσόκκακο μπροστά στο πέτρινο σπίτι του Κωνσταντίνου Γιαννικούρη στο Μοντπέιυρ. Με την Έλλη Παιονίδου, ο πρώτος γιός του ζωγράφου, ο Αλέξανδρος.

πείρα είναι ότι οι πίνακες σου έστω με τις μεγάλες επιφάνειες πωλούνται αρκετά κι εδώ στην Κύπρο... Ας σταθούμε όμως τώρα σε αυτό που εξωτερικεύεις συνήθως μέσα στο έργο σου. Ας μιλήσουμε γύρω από αυτό που λέγεται μήνυμα. Και ας το παρακολουθήσουμε και κάπως χρονολογικά. Μετά την αποφοίτηση, στο Παρίσι, φτάνοντας και μέχρι την περίοδο του χωριού, όπου ζεις τώρα στην Κεντρική Γαλλία, του Μοντπευρού.

— Στην αρχή τα πράγματα που με συγκινούσαν ήταν τα πράγματα που είχα αγαπήσει όταν ήμουν μικρός, η θάλασσα, ο βυθός της θάλασσας, οι άνθρωποι στα ταξίδια που έκανα, ολόγυρα στην Γαλλία από την χώρα των Γαλατών μέχρι τη Βρετανία. Σε αυτή την πορεία έφτασα μέχρι την αφηρημένη τέχνη, που δεν ήταν καθαυτό αφηρημένη γιατί ήταν γεμάτη από μνήμες από βράχους και θάλασσες και για μένα ήταν εντελώς παραστατική. Και πρέπει να πω ότι πάντα στο βάθος και εκείνο που έκανα και εκείνο που κάνω είναι μνήμες. Ήθελα πεισματικά να κρατήσω ένα όνειρο και να το δώσω σε εκείνους που με φιλοξενούν. Γιατί και η Γαλλία είναι μεσογειακή χώρα και ήταν συγγενικά τους κατά κάποιο τρόπο όλα αυτά.

— **Δηλαδή Κωνσταντίνε, σε ξεχωρίζαν οι φιλότεχνοι, έβλεπαν την ιδιαιτερότητα του έργου σου, και έλεγαν «να αυτός είναι ο Κύπριος, ο μεσογειακός;»**

— Μάλιστα μπορώ να πω ότι στη Γαλλία είμαι ο Κύπριος καλλιτέχνης, ο Έλληνας καλλιτέχνης. Στην Κύπρο, θυμάμαι μερικές κριτικές, που έλεγαν «ο Γιαννικούρης έχει αβρότητα γαλλική». Και έτσι βρισκόμουν αιωρούμενος μεταξύ Κύπρου και Γαλλίας, κάπου δηλαδή στη μέση της Μεσογείου. Για μένα όμως όλα αυτά ήταν θέματα κριτικών.

— **Η ιδιαιτερότητα σου Κωνσταντίνε, πού βρισκόταν;**

— Στα χρώματα, στο φως των χρωμάτων, στη διάθεση ακόμα και στο σχήμα. Αφού ο καθηγητής, μου έλεγε συνέχεια «αφού είσαι σε γαλλικό πανεπιστήμιο γιατί δεν κάνεις γαλλική ζωγραφική». Ένας άλλος όμως μου έλεγε: «Δίκαιο έχεις, πρέπει να είσαι ο εαυτός σου».

— **Ας προχωρήσουμε τώρα στη δεύτερη φάση της ζωής σου στη Γαλλία. Όταν παίρνεις δηλαδή το δισάκι στον ώμο και φεύγεις από τη μεγαλόπολη.**

— Τότε δεν ήμουν πια μόνος. Είχα συναντήσει την Κατερίνα, όταν δούλευα μ' ένα φίλο μου σε ταπισερί. Τότε και η Κατερίνα δούλευε στη σχολή πάνω σε ταπισερί. Είχε έρθει από την Τσεχοσλοβακία. Είχε πάρει μια υποτροφία για να κάνει μεταπτυχιακά στις ταπισερί. Έτσι σμίξαμε και αποφασίσαμε να φτιάξουμε μαζί τη ζωή μας και να δουλέψουμε μαζί... Μια μέρα λοιπόν αποφασίσαμε να έχουμε κάτι δικό μας. Στη μεγάλη πόλη, αυτό ήταν πολύ δύσκολο, πολύ ακριβό. Και ψάχνοντας βρήκαμε ένα μικρό χωριό, πούταν σχεδόν κατεστραμμένο με ριζες στον 13ο αιώνα, με ένα μεγάλο πύργο στη μέση, που τον έκτισε ο Φίλιππος Αύγουστος.

— **Μου κάνει παρεμπιπτόντως εντύπωση πως εκείνος ο πύργος όπως και κάποιοι άλλοι πύργοι στα τριγύρω χωριά του Μοντπευρού έχουν κάποια ομοιότητα με τον εδώ στο Κολότσι.**

— Τον πύργο του Μοντπευρού, τον έκτισε ο Φίλιππος Αύγουστος, που έκανε τη σταυροφορία με τον Ριχάρδο το Λεοντόκαρδο, που

Ο Κωνσταντίνος Γιαννικούρης και η σύζυγος του Κατερίνα μαζί με τον Παιονίδη.

ως γνωστό ήρθε στην Κύπρο. Έτσι χωρίς να το περιμένουμε βρεθήκαμε βουτηγμένοι στην ιστορία και πρέπει να σου πω ότι νοιώθουμε εκεί στο χωριό πολύ κοντά στην Κύπρο.

— **Κι απ' ό,τι ξέρω Κωνσταντίνε το σπίτι στο Μοντπευρού τόκτισες πέτρα πάνω στην πέτρα.**

— Έτσι είναι. Ήταν και οι οικονομικές μας δυσκολίες βλέπεις - και τα κόστα εκεί είναι πολύ ψηλά - αλλά και με αυτό τον τρόπο φτιάξαμε το σπίτι όπως το θέλαμε. Φτιάξαμε μόνοι μας τα σχέδια, τα υλοποιήσαμε. Και μιλάω εδώ για τρεις ορόφους, με μεγάλα δωμάτια. Τα περισσότερα είναι 70 τ.μ.

— **Φυσικά η ζωή σας στο χωριό είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη στο Παρίσι.**

— Οπωσδήποτε. Στο Παρίσι όταν ζούσαμε βγαίναμε συνέχεια. Γι' αυτό είναι οι μεγαλουπόλεις τρομακτικές. Σου δίνουν την εντύπωση ότι αν δεν βγεις δεν συμμετέχεις στη ζωή τους. Ενώ στο χωριό ζούμε πολύ ήρεμα, ζούμε χωρίς να νοιώθουμε ποτέ πως χάνουμε κάτι. Φτιάχνουμε τα πάντα με τα δικά μας χέρια και αυτοί που έρχονται να μας δουν, κι αυτή είναι η μεγάλη μας χαρά, κάθονται και μένουν μαζί μας. Κι έτσι η συνάντηση είναι πιο βαθιά. Μπορούμε να πούμε πράγματα. Αντί να συναντήσουμε τους φίλους σε ένα παγκάκι ενός καφέ για λίγα λεπτά. Εκεί έρχονται, μένουν, τρώμε μαζί, τα λέμε για καλά και η ζωή είναι καλύτερη.

— **Αλλά ταυτόχρονα είστε και αποκομμένοι από τους μεγάλους χώρους, όπου θα συναντήσεις και τον αγοραστή. Αυτό δεν επηρεάζει; Γιατί είσατε επαγγελματίες. Ζείτε δηλαδή αποκλειστικά από τη δουλειά σας.**

— Ναι, ίσως αυτή η απομόνωση μας να επηρεάζει κάπως στην ταχύτητα της αναγνώρισης. Από την άλλη όμως έχουμε μια πρεμία και βρισκόμαστε μακριά από πειρασμούς να αλλάξουμε την τέχνη μας για να συμβαδίζουμε δήθεν με τις πρωτοπορίες, με νέα κύματα κλπ. Έχουμε εκεί την δυνατότητα να κάνουμε τη δουλειά μας με όλη την απαιτούμενη ποιότητα, όσο χρόνο και αν

χρειάζεται. Και στο τέλος είναι αυτό που μετρά στην τέχνη, το βάθος, η ποιότητα. Και τώρα έρχονται πια στο σπίτι μας και βλέπουν τη δουλειά μας. Άνθρωποι που αγόρασαν έργα μας έρχονται τώρα τις Κυριακές και μας επισκέπτονται. Θέλουν να ζήσουν με το έργο μας στη στιγμή της δημιουργίας του.

— **Δεν νοιώθεις την ανάγκη να οργανώσεις κατά καιρούς εκθέσεις;**

— Φυσικά, αλλά στη Γαλλία δεν είναι όπως εδώ. Οι Γκαλερύ αγοράζουν τα έργα, οι Γκαλερύ υπογράφουν συμβόλαια, είναι διαφορετικός ο τρόπος δουλειάς τους. Απαιτείται μακρύς διάλογος με μια γκαλερύ για να μπορέσεις να επιβληθείς με τους δικούς σου όρους. Για να μη γίνεις ένα όργανο της Γκαλερύ. Εγώ προσωπικά δε θέλω να μπω σε ένα εμπορικό κύκλωμα. Θέλω να μπω σε ένα κύκλο ανθρώπων, που με παίρνουν γιατί αγαπούν τα έργα μου. Δεν με ενδιαφέρει εμένα να πω ένα έργο μου που θα καταλήξει σε ένα χρηματοκιβώτιο μιας τράπεζας και να μη ζει.

— **Από ό,τι ξέρω τελευταία είχες πάρει μέρος σε μια ομαδική έκθεση στη Γαλλία, όπου συμμετείχαν γνωστά ονόματα.**

— Ναι, πρόκειται για μια πολύ ωραία εμπειρία. Διάλεξαν 15 καλλιτέχνες. Στην Κριτική Επιτροπή συμμετείχαν μεγάλα ονόματα. Κι έγινε η έκθεση σε μια πόλη, όπου ήδελαν να επαναφέρουν την ομορφιά που υπήρχε τον 18ο αιώνα. Μιλάμε για την πόλη Βαλόν, μια πόλη που ήταν η γενέτειρα πολλών διανοούμενων στον 18ο αιώνα (π.χ. Τοκεβίλλ) κοντά στο Χερδούργο.

Η όλη έκθεση οργανώθηκε πολύ ωσαύτως και στάλθηκαν προς τα έξω πολύ σημαντικά μηνύματα όσο αφορά την πορεία της τέχνης των εικαστικών, που απειλούνται κατά κάποιο τρόπο στις μέρες μας από τα εμπορικά κυκλώματα.

— **Μια και μπαίνουμε σε αυτά τα θέματα ποια είναι η προσωπική σου εκτίμηση για το επίπεδο της ζωγραφικής στην Γαλλία;**

— Στη Γαλλία ύστερα από μια περίοδο δέκα περίπου χρόνων κατά την οποία είχε πέσει πολύ η καλλιτεχνική δραστηριότητα ξανα-

Ταξιδεύουν από το Παρίσι για να δουν τη δουλειά του

φούντωσαν τα καλλιτεχνικά πράγματα και υπάρχουν μεγάλες αναζητήσεις. Κάποια περίοδο είχαν επιβληθεί κι αυτό αφορούσε όλη την Ευρώπη νομίζω, ρεύματα που είχαν έρθει από την Αμερική και οι καλλιτέχνες ένοιωθαν να μειονεκτούν. Προσπαθούσαν με κάποιον τρόπο είτε να αφομοιώσουν είτε να αντιγράψουν λίγο τους Αμερικανούς. Όταν πάνε κάπου οι Αμερικανοί είναι όλη η Αμερική πίσω τους. Νοιώθουν δυνατοί. Ενώ σε εμάς ο καλλιτέχνης είναι μόνος δεν υπάρχει πίσω σου τίποτα. Το κράτος φυσικά βοηθά με τον τρόπο του. Βοηθά τις πόλεις να αποκτήσουν Μουσεία και τα Μουσεία να πάρουν έργα...

— Ας περάσουμε τώρα στην επαφή σου με την Κύπρο, μια επαφή που την διατηρείς από ό,τι ξέρω πολύ στέρεη. Μίλησε μας για τις εμπειρίες που αποκομίζεις από τις επαφές σου με το νησί.

— Πρέπει να πω ότι η επαφή μου με την Κύπρο να έχει γίνει πιο σημαντική από το 74. Τότε ζήσαμε εδώ την εισβολή και νοιώθω συνέχεια την ανάγκη να έρχομαι για να αντλώ δύναμη, το ίδιο όπως ο Ανταίος αντλούσε δύναμη από τη μάνα γη, για να μπορούμε να συνεχίσουμε να λέμε πως υπάρχουμε σαν λαός. Και σ' αυτό το σημείο θέλω να τονίσω, ότι αν μένουμε έξω από την Κύπρο δεν είναι μόνο γιατί έχουμε τις ευκολίες της Ευρώπης, αλλά και γιατί θέλουμε να κάνουμε τη δουλειά μας σε ένα επίπεδο παγκόσμιο. Και μαζί για να λέμε ότι

η Κύπρος είναι ένας χώρος όπου ο πολιτισμός δεν έσθιασε όσον και να προσπαθούν άλλοι να λένε πως δεν υπάρχει πια. Θέλουμε να λέμε πως υπάρχουμε, ποιούμε, δημιουργούμε... Κι αυτό το επιτυγχάνουμε με την τακτική μας επαφή με την πατρίδα.

— Πώς βλέπεις το επίπεδο της ζωγραφικής στο νησί; Οπωσδήποτε όταν επισκέπτεσαι την Κύπρο έχεις την ευκαιρία της επικοινωνίας με τους συναδέλφους σου.

— Θέλω να πω γύρω από το σημείο αυτό ότι για πολύ καιρό έβλεπα στην κυπριακή ζωγραφική μια δύναμη. Κυρίως στην περίοδο μετά το 74. Είχε μια δύναμη που την άντλησε ίσως από την τραγωδία. Θέλω να πω επίσης κι αυτό με λυπεί που το λέω ότι προβάλλει μια ανάγκη να κρατηθεί σε ύψος η ποιότητα της δουλειάς. Μόνο η υψηλή ποιότητα μπορεί να σώσει τον καλλιτέχνη!

— Τι έχεις να πεις για το φιλότεχνο κοινό που επισκέπτεται τις εκθέσεις; Ανεβαίνει το αισθητήριο;

— Οπωσδήποτε! Όπως είπα από την αρχή άρχισα τις εκθέσεις μου από το 1959. Τότε στην Κύπρο δεν υπήρχε διαμορφωμένο κοινό. Στην αρχή υπήρχαν από ό,τι ξέρω εκθέσεις που ερχόντουσαν από την Ελλάδα και η εμπιστοσύνη του κοινού ήταν μεγαλύτερη προς τη ζωγραφική που είχε ένα παρελθόν. Στα τελευταία χρόνια βλέπω και από την επαφή μου με τις Γκαλερύ, ότι το κοινό αρχίζει να έχει το δικό του αισθητήριο,

έμαθε να διαλέγει, έμαθε πώς να φτιάχνει συλλογές.

Αυτή τη στιγμή βλέπω, ότι στην Κύπρο υπάρχουν καταπληκτικές ιδιωτικές συλλογές, που δεν τις βρίσκεις τόσο συχνά σε ευρωπαϊκές χώρες.

— Λοιπόν Κωνσταντίνε, μια και μπαίνουμε στον καινούργιο χρόνο ποια είναι τα σχέδια σου στο άμεσο μέλλον; Στα ένα - δυο χρόνια, δηλαδή και τα δικά σου και της Κατερίνας;

— Με την Κατερίνα έχουμε πολλές ταπισερί να κάνουμε. Έχουμε 4—5 ταπισερί που πρέπει να φανθούν κι αυτό θα πάρει 3—4 χρόνια. Απαιτεί χρόνο η δουλειά με την ταπισερί. Για τη ζωγραφική υπάρχει η προοπτική να επαναληφθεί η έκθεση της Βαλόν στο Φοντενεμπλώ με τους ίδιους ζωγράφους, που είχαν έρθει από όλο τον κόσμο. Κι από εκεί μπορεί να υπάρξουν άλλες εξελίξεις γιατί πολλές Γκαλερύ ενδιαφέρθηκαν για τη δουλειά μας. Ελπίζω επίσης να οργανώσω μια έκθεση στο Παρίσι και μια άλλη στο Λονδίνο μέσα στα προσεχή δυο τρία χρόνια.

•••

Το δώρο σας για τις γιορτές

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

170 σελίδες φωτογραφίες

Ζητείστε το από τα βιβλιοπωλεία και τα περίπτερα. - ΤΙΜΗ Λ. 10